

Мітка Ор
"Осе"
"Лис Микита"

ЕВГЕН БЕРЕЗИНСЬКИЙ
відомий
Микита-Волокита.

№ 2

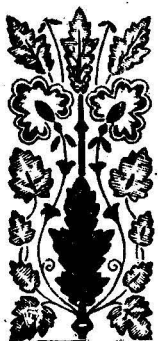
МІШОК СМІХОВИНОК

— Скажи мені голубчику,
жіночка питає,
Що на світі щонайдовший
язичисько має?
— Та жіночки, — каже муж
до лихого мами,
хоч як проси, не втримають
його за зубами.

Евген Березинський
добре відомий
Микита-Волокита.

МІШОК СМІХОВИНОК

diasporiana.org.ua

Written & Published
by
EUGENE BEREZINSKY

Таму КОМУ:
Михайлові Бабій

З НАГОДИ
На добру знадку

ПЕРЕСИЛА Б.
Ювеса Березицький
автор-видавець

БАЖАЮЧИ
Всього найкращого,
щастя, кріпкого здоров'я
та
многох і благих літ!

Передмова

І ШЛУНОК ХОЧЕ ВЕСЕЛОСТІ

Всі лікарі тепер радять, щоб де їсти підчас великого обурення-гніву, в часі нападу зай вечерю у веселому настрою, здροщів, або підчас великого бо інакше то шлунок не ви-пригноблення, то їда може дасть з себе подостатком соків вийти йому не на користь. Може їйому пошкодити.

А коли замало є соків до Передруковуючи оцю ціка-травлення, то пожива не буде ву розвідку, кличемо Вас, добре стравлена й шлунок будбайте про своє здоров'я, стар-де розстросний. райтеся все й всюди бути веселими. Сміх — це здоров'я!

Дуже є добрий звичай що є моттом нашого видавництва, до цього у Франції. Французи обідають та вечеряють дуже Коли вам на серці лежить і поволеньки при веселій розмо-здоров'я вашої родини, приятелів та знакомих, то поста-ві. А щоб розмова була дійсно райтеся, щоби і вони були веселесела, то п'ють трохи вина. селими.

Але шлунок вибагливий ще Веселости в житті багато, та теж й іншим зглядом. Шлу-найдлекше її знайти у веселих нок найліпше працює, коли виданнях, тому старайтеся чи-пожива гарно приладжена і тати більше веселих видань. для ока і для нюху. Як їдець Поможіть нам розповсюдно-любуеться і виглядом поживи вати наші видання а я зі своєї і її запахом, то його шлунок сторони зроблю все, що тіль-добре працює й доставляє по-ких можливим, щоби більше та-достатком соків для травлен-ких видавати. За ласкаву по-ня.

Взагалі людина не повинна міч в своїх намірах вже згори нічого їсти, поки не промине її щиро всім Вам дякую. гнів, напад великої заздрости! або сумний настрій, бо хто ся-

видавець

Миколай Василь

ДОРОГІ ОСЕЛЕДЦІ (Гумореска)

Якби ти знав де упадеш, то й соломки підстелив б, щоб не розбився, кажуть люди. А воно, коли хочете знати то суцц правда, не даром вже хтось вигадав таке. Тільки я переконався що в такім випадку ані соломка, ані пух не поможе. Видно трапилась колись така, біда, нападсть як мені бідоласі, сіромасі, що ні з цього, ні з того захотілось йому покушати на Різдвяні Свята оселедців, що у жида в шторі продаються, і Святий Вечір у пості як годиться провести.

Отже ж зібрався я та й думаю, поїду, чейже ж кару добру маю, хоч трохи слиско то нічого, їдуть всі, поїду і я.

Сів за стіл, взяв паперу ще й олівець тоненький, записав усе гарненько, щоб часом чого не забув, бо зі мною таке трапляється частенько, і того і цього, і усе до діла, і мила не забув записати, щоби сорочку на Свята випрати. А тут і господиня слово додала:

— Петре, а не забудь мясця, та молочка для котика Мурка, ще й оселедців у жида-склепаря, а є у него такі смачненькі, от з'їла б, давненько я вже про них думаю та нагоди нема,

Ну, що ж треба, то треба, думаю собі я, не велика це штука, склеп не за горами. Виходжу з хати, а вона знову тиць своє слово:

— Помало, бо слиско, тримайся поруча.

Зійшов я зі сходів, йду до кари, обмітаю сніг свіженький, мокрий, бо кара моя вся біленька. Всів я, виїхав на дорогу, пробую кермувати, а вона на всі боки обертається, ніяк не могу стати просто на дорозі, але якось помаленько добився я до склепу і став на дорозі, аж зашамотався, був би з ніг звалився, та на щастя об двері затримався, а душа аж в п'яти пішла, так перелякався.

Накупив я всього потрібного, ще тільки оселедців бракує, треба їхати до жида-склепаря на другому кінці міста. Об'їхав я раз, не знайшов його склепу, завернув і знова шукаю, аж тут гуль! мов з-під землі з'явився, запаркував я кару, та й заходжу в середину, оглядаю, усе тут модерне, цілком не подібне до склепу з оселедцями, але думаю коли я вже тут, запитаю і переконаюся, поки я надумався, а жидок - склепар вже мене питає:

— Чим могу вам служити?

— Оселедців пару хочу, — відповів я.

— Добре, — відповідає він — і оселедці маємо, і хальву та кож.

— Ну добре, — кажу, — давайте і хальви.

Довго він з тим не возився, спакував усе гарненько, почислив на машині скільки маю заплатити, я заплатив, він подякував і виходжу, вийшов сів в кару і додому поспішаю, завернув і їду з гірки коли зирк,

а на стовпочку що саме з того боку намальоване велике, кругленьке „СТОП!“. Пробую, але деж там, як тут стати, коли кара сунеться, пробую всіх способів, не можу, вже насередині вулиці стою. а сніжок мов з мішка сипле, не видно чи їде на тебе хто, чи ти на кого? пробую, мучусь, але де там, нарешті як не закрутить мовою карою, як не гримне до чогось, мені аж в очах почорніло, в вухах зашуміло, дихати не можу. сиджу і думаю: невже ж я на другому світі?

Нарешті хтось застукав у вікно карі, дивиться крізь нього на мене, скривився та й питає: — Може вас до шпиталю? Прийшов я якось трішки до себе і даю йому знак головою, що ні, не хочу, почав він відчиняти двері, я якось підвівся і з трудом тяжким виліз з карі, став при ній, і зрозуміти не можу що і як зі мною сталося та чому? Посеред вулиці стоїть якась кара потарахкана, покривлена а при ній хлопчина, скривлений мов середа на п'ятницю, молоде таке, а обличчя якесь мені знайоме, десь я його бачив, лиш не пригадую де саме якраз? Дивиться на мене загорнувши руки мов плакати хоче, лиш я розібрати не можу чи по мені? Чи по своїй потарахканій карі?

За хвилині кілька дався чути гудок і приїхала влада, двох в одній карі, висів один із них, підступив до мене оглянув, кару і мене та питає: — Завезти вас до шпиталю?

— Ні, — кажу із болю крізь зуби. — Я додому хочу і кару свою заберу. Подивився він ще раз по мені та пішов до своєї карі і почав нараджуватись із тим другим, що при карі сидів. За хвилинку підійшли знова, взяли мене за під боки, відвели до своєї карі, посадили на задне сидження, прикликали хлопчину, розпитали, все як слід списали, йому казали їхати, а мене питають: — Як жеж ти додому дістанешся, твоя кара побита, колесо поломане.

— Ну так ви мене завезіть. — Не можемо, — відповідає старший із них, ми ж на службі, але як хочеш то підвеземо тебе до міста, там таксівку можеш дістати.

— Ну, добре, — кажу я, — підвезіть до міста, але скоро, бо замерзаю! Одне тільки прошу. допоможіть мені закупи мої позбирати, а то з порожніми руками до хати соромно буде вертатись.

Почали ми мої закупи збирати, позбирали, покладали в їхнє авто. Завезли вони мене до міста, скинули на одному розі вулиці й кажуть: — Жди тут, незабаром надїде таксівка.

— Добре, — кажу їм. — Дякую що підвезли.

Стою я на розі зі своїми закупамі, а таксівки як нема, так й нема, а мене болі розбирають а до того і мороз до костей добирається. За якої може пів години надігналася таксівка, чорноскірий водій пристав, відчинив двері, я з

тяжкою бідою зладував свої закупи та й кажу:

— Сувард стріт 249, але вези скоро, в ексиденті був, болі і мороз духа запирають.

Той не кажучи ні слова рушив із місця та мов вихром почав гнатися, а мої закупи поперевертались, молоко прозливалось, а мені у середині, Ох Господи, мабуть ніякий хірург кишкам кінця не виведе. Доїжджаємо ми до місця, де поїзд дорогу перетинає, мов на лихо, черепахою тягаровий надсунувся, вагонам кінця не видно. Постояв мій водій хвилину, нарешті покрутив головою та й каже:

— Мусимо на другу вулицю завернути, бо тут хто знає як довго прийдеться ждати.

— Добре, — відповідаю, — завертай куди хочеш, але вези скоро, бо дожджу.

Мов чортякою рушив той знова і чим я очунав вже був перед нашою хатою.

— Скільки ж я тобі довжен?

— Сімдесят центів, — відповів водій.

Витягнув я одного зеленого, дав йому і кажу:

— Реніта тобі на пиво.

Поміг він ще скинути мені мої закупи, але на мене чортом дивився, бо вся долівка його таксівки була молоком вибілена, а коли все вже було на хіднику, тріснув дверима та бурмочучи щось під носом відіхав.

Позбирав я свої закупи підійшов до хати і стукато ногою об двері, за хвилинку з'явилась в них моя господиня, глянула

на мене і з переляку питає:

— Петре, що з тобою сталося? Де ж твоя машина?

Розповів я її крізь затиснені із болю зуби усе як слід, як оселедці купував, як спішився додому а коли увійшли ми до хати вона зараз приказала мені кластися до ліжка, а сама до лікаря подзвонила. За якої пів години приїхав лікар з медикаментами та іншими своїми причандалами, почав мене обмацувати, обслушувати...

— Рятуйте! — кажу, — в боці болить, дихати не можу.

Скінчив він мене оглядати, всадив в потилицю кілька застріків, дав якісь пігулки й каже:

— Лежіть спокійно, не рухайтесь, бо погано з вами може бути, я приїду завтра ранком, заберу вас до шпиталю, рентген мусимо взяти.

Опівночі вже і господар повернувся із роботи, жіночка розповіла йому все що зі мною сталося, а на другий день раненько приїхав лікар, зібрали вони мене в що могли і як могли, та повезли до шпиталю на Бостон стріті, я вже не раз там бував як моя господиня лікувалась там із цукроватиці, але ніколи і не снилось мені що і самому колись прийдеться тут попасти. Лікар мій покликав ще одного собі до помочі, а коли збадали і взяли регент, сказали мені, що маю два ребра зломані.

Так почав я тут лікуватись, зразу лиш доктори а потім уже пішло дальше, бандажі,

реґенти, застрики, пігулки на спання, рецепти і тим подібне.

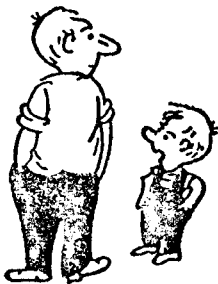
— От які то оселедці дороги!
— кажу я своєму господареві.

А господар на це слово відразу:

— Молить Бога, що так сталося, могло було бути гірше.

По трьох тижнях повернувся додому, але ще далше мушу в ліжку лежати, бо ребра не зрослися, щастя що господиня добра і доглядає, їсти подасть, постіль поправить. Я лежу, а дні роками стають, навіть „Микити” читати не можу, бо лікар сказав, що від сміху у ньому то і здоровому ребра тріскають. Та жарт жартом, але вам дорогі людоньки як колись під Свят-вечір захочеться оселедців, то карою по них не їдьте а пішаком йдїть, хочби навіть і пів дня прийшлося стратити, а тоді і кара буде ціла, і ребра не поломані та й грошики в кишені залишуться.

КУБОМЕТЕР ДРОВ

— Тату, скажи — кубометер дров, це багато чи мало?

— І багато і мало. Коли як. Якщо їх купуєш, то — мало, а коли пиляєш та рубаєш, — ой, багато!

ПОРАДА ПРОВІДНИКАМ

Нині в мене є на думці написати кльїка сїв, не для сірих мас народу а панків, провідників. Котрі хотять все і всюди перше місце мати, та бажають, щоб їх тільки за все вихваляти.

Щоб клаятись їм низенько все годитись з ними, хочби вони навіть йшли шляхами кривими. Щоб уваги не звертати їм за їх провини, бо вони стоять на службі народу і батьківщини.

А таких є страх багато на білому світі, ходять наче хижі вовки в овечу шкіру одіті. І хоч себе лиш добрими вчинками вкривають, зате совість вони усі дуже чорну мають.

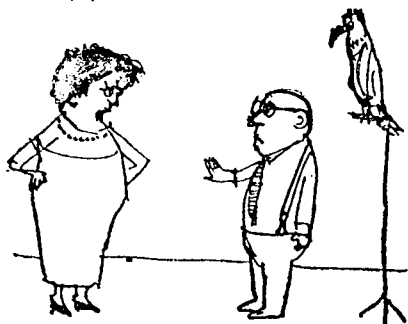
Для ідеї працювати їм навіть не сниться, з таких, вони собі кажуть навіть кїнь сміється. Зате загал вони кличуть все таке робити, щоби вони могли легко та безжурно жити.

Ой ви панки, провідники ріжних людей світа, послухайте, що вам радить гуморист „Микита” Перестаньте ви свій нарід за носи водити, бо будете зате в пеклі ви смолу возити.

Мусоліні, Гітлер й Сталін
дуже там бідують,
чорти ними смолу возять
й нею їх годують.
Таке воно, щоб й не гірше
може бути й з вами,
коли ви вже раз останній
дриннете погамн.

„Микита“

ДОБРИЙ УЧИТЕЛЬ

Чоловік купив папугу. При-
ніс до хати й цілий день гово-
рить до папуги самі погані
слова.

Почула це дружина.

— Але, чоловіче, що ти ро-
биш? Чому вчиш пташку та-
ким поганим словам?

— Власне, я перераховую ті
слова, яких вона не повинна
знати...

ЖАРТІВЛИВИЙ

ВАШІНГТОН

В роки американської рево-
люції конгрес призначив
Джорджа Вашингтона голо-
вним командувачем армії. Од-
ного дня він з двома адьютан-
тами, всі в дощовиках, підїхав
до якоїсь річки. З десятків во-
яків будували міст. Вояки сто-

милися, а саржант тільки на
них покрикував. Вашингтон за-
питав чому саржант, не пома-
гає сам, а тільки командує.
Той з гордістю відповів, що
він саржант, і тому не обяза-
ний працювати.

— Ах, вибачте, пане сар-
жанте, — сказав Вашингтон,
зліз з коня і довго допомагав
воякам будувати міст.

А коли відїжджав, сказав:

— Пане саржанте, якщо ва-
ші вояки ще колись будуть
стомлені, не допомагайте їм
самі, а дайте знати вашому го-
ловному командувачеві, а я
приїду і охоче допоможу.

ЦІКАВИЙ КАНДИДАТ

До кордону совєтського
„раю“ прийшов бородатий ді-
дусь і просивсь, і просив щоб
його впустити в країну. Емве-
дист грізно глянув на старця:
— Хто був твій батько? —
спитав.

— Фабрикант, — відповів
спокійно дідусь.

— А мати? питає далше ці-
кавий емведист.

— Мати, вона була дочкою
торгівця.

Видко що райський сторож
був зацікавлений відповіддю
старого, і питав його далі, чим
він у житті займався. Той від-
повів:

— Щиро кажучи, я все своє
життя писав. Бо я одідичив де-
яке майно і женився на баро-
несі.

— Та ж ти настоящий бур-
жуй! — закричав воротар. —
Що тобі тут шукати? Заби-
райся чим скоріше у капіталі-

стичний край!

І коли дідусь повернувся
спиною і відходив, воротар йому
у слід закричав:

— Гей, дідугане, а скажи як
ти називався?

Дідусь пристанув на хвилину
й відповів:

— Карл Маркс!

Оттаке було й зі мною
у цім дивнім сні,
сам я мусів тут сповняти
обовязки всі.

Не лише що мусів сам
всі статті писати,
але й мусів черінки
також сам складати.

ДИВНИЙ СОН

Раз вернувся я з роботи
до своєї хати,
по-вечері за годину
положився спати.
Бо ціліську Божу днину
добре наробився,
а коли я вже заснув
сон мені приснився.

Що мабуть я вже нарешті
редактором став,
не дивуйтесь, я з дитинства
все того бажав.

І мабуть мені на приклад
оцей сон приснився,
та признаюсь що радий був
коли побудився.

Бо редактор мої любі
так правду казати,
це людина котра мусить
тяжко працювати.
Від самого сходу сонця
до пізної ночі,
нераз йому сердешному
залиє піт очі.

А коли всі поскладав
відобрав зпід преси,
на кожнім числі писав
імена й адреси.

А потім й на пошту ніс
щоб люди дістали,
та про справи на часі
все докладно знали.

Як роботу всю скінчив
взявсь переглядати,
листи в котрих сподівався
дещо з передплати.
А була їх ціла купа...
про все в них писали,
але грошей за часопис
мені не прислали.

Та я собі лиш подумав,
треба почекати,
а чорнило та й папір
ще на кредит взяти.
Може люди здогадаються
бо я їм писав,
про те своє становище
на котрім стояв.

І так сірі дні життя
мов в мряці минали,
а людиська мій часопис
в залюбки читали.
Я щоранку всі листи
з надією отвирав,
лиш часом десь від когось
бідний гріш дістав.

Так що навіть й за папір
не міг заплатити,

та й чорнила теж немає
вже за що купити.

Тому сів я раз вечером
і всім листи розписав,
що від нині, вже не буду
часопису видавав.

Думав, може люди ще —
якесь серце мають,
і про свою рідну пресу
як годиться подбають.

Але й це не помогло,
сів я та й гадаю,
що зі мною далше буде
бо цента немає.

Правда, жаль серце стискав
за тим що пропало,
ну і сльози вже з очей
котились помало.

Та не тому що потратив
всьо що тільки мав,
але тому що загал наш
досі правди не пізнав.

У чужинців видавництва
ростуть, розвиваються,
зате у нас, українців
вони розпадаються.
Чужинці свідомі того
що потрібно преси,
щоби як слід боронила
їхні інтереси.

Зате наші українці
про пресу не дбають,
більше чужі, чим свої
газети читають.
Свої для них маловажні,
тому як збудився,
радий був що це не правда
а тільки сон снівся.

Е б е р

„РОЗСІЯНИЙ ПРОФЕСОР”

Вперше анекдота про роз-
сіяного професора появилася

в гумористичному журналі в
1830 році. Нововинайдена тоді
фігура, була одначе правдива.
Вона представляла професора
церковного права Августа Не-
андра. Про нього існує така іс-
торія:

Одного дня Неандер під час
лекції спостеріг, що в нього
нема годинника. Тоді він по-
просив одного студента піти
до його помешкання і принес-
ти годинник. Одночасно встро-
мив він руку в кишеню і ви-
тягнув пошуканий годинник,
сказав:

„Тепер маємо 9-ту годину, в
9:30, думаю, повинні ви бути
назад”.

А К Т О Р

Оце оповідання — правдива
подія, сталася вона в Астра-
хані. Розказав мені про неї
актор-аматор, ось що він роз-
сказував;

Ось ви громадяни, питаєте
мене, чи я був актором? Ну,
був. В театрах грав. Черкнув-
ся б об те мистецтво. А воно
дурниця. Нічого замітнішого
в ньому нема.

Звичайно, коли подумати
глибше, то в тому мистецтві
багато гарного.

Скажемо, вийдеш на сцену,
а публіка дивиться. А серед
публіки знайомі, свояки зі
сторони жінки, громадяни з
дому. Глянеш — підморгують
з партеру — мовляв, не ля-
кайся, Вася, тримайся гостро.
А ти знать, їм знаки подаєш
— мовляв, не тривожтеся, гро-
мадяни, знаємо. Та як поду-
мати глибше, то нічого гарно-
го немає в тій професії. Кро-
ви більше напсуєш.

Одного разу ставили ми п'є-

су „Хто винен“

Звичайно, сильна песа. Там значить в одному акті грабіжники купця граблять на очах публіки. Незвичайно природно виходить. Купець, значить, кричить, ногами відбивається. А його граблять. Моторошна п'еса.

Так ми і ставили ту п'есу.

А перед самою виставою один amator, що купця грав, випив. І до того його, сірому, горяч так розібрала, що, бачимо — не зможе ролі купця вивести. І як вийде до рампи, так нарочно електричні лампочки ногою роздавлює.

Режисер Іван Палич каже мені;

— Не доведеться, каже, в другому акті його випускати. Роздусить, сучий син, всі лампочки. Може, каже, ти замість нього водігравш? Публіка дурена — не похопиться.

— Я, громадяни, не можу, кажу, на сцену вийти. Не просіть.

А він каже;

— Рятуй, братчику. Хоч на одну дію. Може той артист опісля очунається. Не зривай, каже, освітної роботи.

І таки вблагали. Вийшов я на сцену. І вийшов по ходу п'еси таки в своїй маринарці, в штанах. Лише що борідку чужу приклеїв. І вийшов.

А публіка, хоч і дурена, зразу пізнала мене.

— А — кажуть — Вася виступив! Не торопій, мовляв, тримайся гостро...

Я кажу; — Торопіти громадяни, не доводиться — раз, кажу, критичний момент. Ар-

тист, кажу, сильно на підпитку і не може виходити. Блюс.

Почали дію. Граю я в дії купця. Кричу, значить, ногами від грабіжників відбиваюся. І чую наче справді хтось з amatorів мені в кишеню лізе.

Застібнув я блюзку. На бік від артистів. Відбиваюся від них. Просто по пиці валю. Й-Богу!

— Не підходьте, — кажу — навалочі, честю прошу.

А ті по ходу п'еси все насідають і насідають. Виймили у мене гаманець (18 червінців) і до годинника пруться.

Я кричу не-своїм голосом;

— Рятуйте, мовляв, громадяни, справді граблять.

А з того повний ефект виходить. Публіка-дурена в долоні плеще. Кричить;

— Намагай, Вася, намагай! Відбивайся, любий! Вали їх, гаспидів, по маківках!

— Не помагас братчики! — кричу я, і сам періщу просто по рилах.

Бачу, — один amator кров'ю стікає, а інші підляки, в гаразд увійши і насідають.

— Братчики, — кричу, — та що ж це такс? за що ж це приходить мені страждати?

Тут режисер ізза куліс ви-сувається.

— Молодець, — каже — Вася. Прекрасно, каже рольку ведеш. Продовжай далі!

Бачу; крики не помагають. Бо що не крикнеш — все гладко по ходу п'еси укладається. Став я на коліна.

— Братчики! — кажу. — Режисере, кажу, Іване Пали-

чу! Не можу більше! Спускайте занавісу. Останнє, кажу, заощадження справді деруть!

Тут деякі театральні спеці — бачать, не по п'єсі слова — і за куліс виходять. Суфлер спасибі, із будки на верх вилазить.

— Мабуть — каже — громадяни, справді у купця гаманець свиснули.

Спустили занавісу. Води мєні в рьачки принесли. Напоїли.

— Братчики! — кажу. — Режисере, кажу, Іване Паличу! Та що ж це? — кажу. По ходу п'єси, кажу, хтось гаманець у мене виймив.

Ну, зробили трус в аматорів. Лише грошей не знайшли. А порожній гаманець хтось між кусіли кинув.

Гроші так і пропали. Наче згоріли.

Ви кажете — мистецтво? Знаємо! Грав!

— о —
ТЕЖ ДІСТАЛА

Раз діти бавлячись
в хаті забавками,
хвалились котре що
дістало від мами.
— Я нову суконку,
озвалась Гануся,
— А я, черевички.
сказала Олюся.
— Я лука і стріли,
хвалився Данилко.
— А я, — каже Юрчик,
молоток і пилку.
Вкінці все збиточна
Ірочка сказала,
— А я, нині від мами
по с... дістала.

Е б е р

„НАЙМИТИ”
(До слів Т. Шевченка)

І не гріло б сонце
смердячого гною...
Так в Кобзарі своїм
Шевченко сказав,
А тим часом гній той,
наймити московські,
Мов здохла падлюка
смердіти почав.

На повній свободи
землі Вашингтона,
На хвалу сатрапи
ворога людства,
Криючись під назву
синів України,
Сипле наче з торби
дібрані слова.

Хвалить лад, порядки
в червоному раю,
Кличе всіх чим скорше
до дому вертати,
А сам недоліток
нікчемна голота
Землі Вашингтона
не хоче лишати.

Бо він добре знає,
що брехню голосить,
Що не людина він
а наймит-слуга.
Що лише за гроші
й'ї пугу славу Кремля
Хвалить свого пана
ворога людства.

Гей, ви підлі діти
неньки України
Щасливі ви дуже
що живете нині,
Під оцим звіздистим
прапором свободи,
В найкращій на світі
вольности країні.

І щоб бути вдячним
за всі благодати,
На її услуги
ви повинні стати,
А не в її хаті
кожному привітній
З Кремля диктаторські
прикази сповняти.

Колись ви кричали
що деякі люди,
На підлі услуги
німцям наялися,
Але будьте ласка
і скажіть отверто
На якому місці
ви нині знайшлися?

Хоч хитруни німці
на ці одиниці,
Певно що й уваги
навіть не звертали,
Тільки ви нікчемні
щоб себе прикрити,
Проти одиниць цих
як могли цькували.

Та врешті минулись
німецькі фашисти,
Та й шило велике
вилізло з мішка,,
А йдучи зі сходу
батько-визволитель,
Показавсь ще гіршим
ворогом людства.

Бо забрані землі
почав грабувати,

Здобутки й надбання
нищити, валити,
А людей оставшихсь
з рідної їм грядки,
Далеко в холодний
Сибір вивозити.

Забрав він і ваших
сестру, брата, матір,
Та вам обоятним
добре що самі,
Не там у тім раю
червоних саграпів,
Але тут за морем
на вільній землі.

В вас нема відваги
до вини признатись,
Хоч і кінець близький
бачите самі,
Бо світ готовиться
ще й вас покарати,
За ваші фалшиві
діла та кличі.

А що тоді буде
з вами, наймитами?
Коли вас і звідси
гонити будуть,
А панове з Кремля
смердячого гною
До раю свого
також не приймуть!

Ебер.

ПЕРШИЙ ХРУНЬ

Як ще на світі не було бага-
то людей, і не знали вони ще
жадних протекторатів, крими-
налів, ані інших тих прав, кот-
рих ми тепер знаємо, тоді по
землі ходив сам Господь і за-
сівав добро.

І росло воно так, мов та пше-
ничка золота, а небесний сівач
сподівався, що коли дозріє во-

но, злітять із неба ангели з серпами, пожнуть, повяжуть його та й розділять поміж бідних людей, але не так воно сталось як думав Небесний Сівач.

Чортяка, що все йде Господу на перекір, давай і тепер своєї виправляти, зібрав він всю пташню, дичину, всю рогату і безрогу худобину та став намовляти, щоб те зерно ще перед кільченням з ниви видзьобали, або перерицькали вже зеленим, але пташня цілком від того відмовилась:

— Не підемо святій справі на перекір, бо це є для загального добра, і годі! — те саме сказали і інші.

Зажурився чортяка, став безрадно на межі, почіхався в голову раз, другий, і думає, який би то придумати спосіб, щоб знищити Пану-Богу засів, аж тут дивиться, йде таки наш рідний християнин, чортяка з радості аж підскочив:

— Ет, — каже він до себе, — коли не дав я собі ради з птахами, дичиною та безрогами, то тут таки мушу щось скористати.

— Гей!.. — крикнув чортяка — Мой, а ходи-ж но ти сюди!..

А чоловічина втішився: — підійшов, поклонився, бо хитрий чорт перемінився на панича, і давай з ним в розмову.

— Знаєш що? — каже чорт, — візьми но ти собі мотику та перерицькай той ланок, а за це, видиш... і показав йому жменю грошей, а крім того то підемо ще до коршми на оковитку.

Ликнув чоловічина слинку раз, ликнув другий, почіхався,

в потилицю тай каже:

— Але що то буде, як Господь прийде?

— Ет, — що ти таким журишся! — відповів весело рогатий, — Сховаєшся, а я скажу що не бачив хто це зробив.

Подали собі руки на згоду, та й чоловічина взявся до роботи, і вже туй, туй, маж викинути аж тут дивиться йде Господь повозом... почало гриміти і блискати і чортів прислужник сховався з переляку в корчик.

— Уто ж це так добро поприцькав? — питає Господь чорта.

— Та я не видів, — відповідає рогатий.

А чоловічина за корча гей-би вибачте ми та свиня:

— Хрунь, хрунь, хрунь.

„НАШ ОСТАП І ПОТАП”

(підслухане)

Остап: — Добрий Вечір, Потапе!

Потап: — Добрий і Вам, Остапе, як мається, давно ми бачились.

Остап: — Та буде вже з пів року.

Потап: — А де-ж ви досі перебували, чому на збори не приходили?

Остап: — Та воно, бачте, навкучилося вже надармо ходити. Коли прийду все тільки самі урядники збирають членську вкладку, правда люди приходять, але що-ж з того, заплатити вкладку, посидить хвилину, дві, та як забереться з домівки то аж засвище за ним.

І так воно чим від останнього візьмуть вкладку, то вже тільки той останній в домівці, бо решта не хочачи чекати, давно вже розійшлися. І з ким тоді збори перепроваджувати? Сам уряд може радити, але сам ухвалювати нічого не може. І так тягнеться з місяця на місяць, і хоч я часто пересиджував цілі години, так врешті й мені терпець урвався, і я теж перестав ходити.

Потап: — Рація, рація Остапе, ціла морока з тими зборами! Пригадуєте як ми минулого року чотири рази відкладали річні збори? З зкими церемоніями, ми людей мов на весілля особисто просили, а що з того? уряд рад-не-рад мусів той сам позістати, бо вибрати новий, не було таки з кого.

Остап: — А памятаєте, що потім було? На збори то не прийшли, а поза очі потім дорікали: „Та їх вже дрючком з уряду не проженеш”. Так ніби то велика приємність бути в цьому уряді. Ці мудрагелі не знають що урядування по наших відділах, то кожному урядовцеві боком вилазить. Бо хто як хто, але урядовець на кожних зборах обовяз-

ково мусить бути, а як прийдеться влаштувати яку імпрезу, концерт чи виставу, то урядовець мусить у комітеті бути, і то таки до самого кінця, хоч решта вже давно в ліжку спокійненько хропе.

Потап: — Воно знаєте і соромно подумати, у нашому відділі поверх 150 членів, а на збори за моєї памяти більше 20 ще ніколи не прийшло. Предсідник одного разу шкробався в голову, думаючи що не буде де людей подіти, як всі зйдуться на збори, бо нікуди правди діти, домівка мала, пів сотні тяжко вмістити, але один з найстарших членів сказав йому. Не журіться, я наших людей знаю, до такого чуда у нас не дійде.

Остап: — А знаєте, я сам від себе давби десятку тому, хто придубавби спосіб, як можна було б хоч з пядесятку на збори стягнути.

Потап: — Гм, та я вам і без десятки скажу, як їх стягнути. Зробімо збори в барі, а тоді зобачите, чи не прийдуть усі члени.

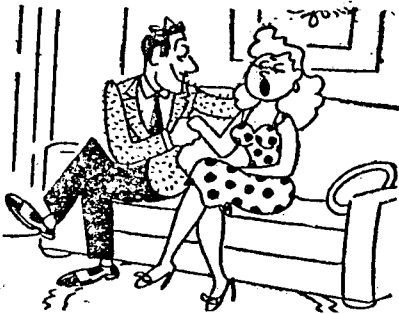
А поставте ще в куті телевізор, то жінок і по зборах не виженете.

Остап: — Ет, Потапе! не будьте вже аж такої думки, щоби збори в барі робити, може членів відділу інших організацій, але наше членство ще не таке дуже ласе на горілку. За те що до телевізора, то не зла думка, але як жеж тоді зі зборами буде? Не піде предсідник до телевізійної станції, щоб з неї проводити нашими зборами.

Потап: — А знаєте що? Я думаю, що найліпше вибрати на передсідницю котрусь із наших жінок. Ці вже знайдуть спосіб, як стягнути людей на збори. А як Ви про це думаете?

Евген Березинський.

НЕ БУДЕ ЗНАТИ РІЗНИЦІ

*Вийшов місяць, вийшов ясний
з-за гори, з-за ліса,
Присувався він до неї
і просив: — Дай „кіса“.*

*Вона скоро відсунулась
й гнівно відказала:*

*— Що про мене ти подумав б
коли б я так дала?*

*— Не став мені дівчинонько
питання такого,*

*Бо про тебе я напевно
не думав б нічого.*

*— В такім разі, — каже вона
можеш стіну цілувати,
Без думання жадне із нас
не буде різниці знати!*

З ЖИДІВСЬКОЇ ЛОГІКИ

Купець Абрум поїхав на довгий час до Нью Йорку. По кількох тижнях пише до своєї Хайки листа, в якому просить: „Пришли мені твої капці. Тому пишу „твої“ капці, бо ти

читаючи „твої“ капці, будеш думати що це мої капці. Як щоб я написав „пришли мені мої капці, то ти читаючи „мої“ подумаєш що я хочу твої капці, і ти прислала би мені свої капці.

● Коли добре знаєш, як почати, і на прикінці не буде важко.

● Дурні сперечаються, розумні домовляються.

ГІДНИЙ ПРИКЛАД

Мій дід прожив 95 років разом зі своєю дружиною у найкращій гармонії і шлюбній згоді та щастю.

Коли ми, діти і внуки, питали старенького, чому можна завдячувати цей подивугідний факт, дід розказував таке:

— Зараз по шлюбі, я посадив свою жінку перед собою на коня, і з церкви подався до нового родинного гніздечка. По дорозі кінь зашпортався, і тоді я сказав: Раз — перший. За кілька хвилин кінь знову зашпортався, і тоді я сказав: Раз — другий. За яких десять-п'ятнадцять хвилин кінь ще зашпортався. Тоді я зіскочив з нього, і сказав: Раз — третій, і знявши свою дружину, витягнув револьвера і застрілив коня на місці.

Моя дорога жіночка стрибнула до мене, як тигриця, і почала називати всякими ніжними словами, на зразок „дикун“, „хам“, і так далше.

Я дав їй скінчити свою промову, а потім показуючи на коняку і на револьвер, сказав:

Раз — перший...

Від того часу моя жінка була для мене ідеалом дружини все життя, аж до сьогодні.

ЦІЛКОВИТА ПЕРЕМІНА

— А, кого я бачу! Як ся маєте пане Коник! Але ви змінилися! Раніш ви були тонші, нижчі і чорноволосі!

— Даруйте, але я не називаюся Коник.

— Невже ж?! Не називається Коник? То ви аж так змінилися!

ПРАВДИВІ БАТЬКИ (переказане)

Ой щоби ви мужчини на світ не родились, або щоби народившись були заснітились.

Не були б ми женьщини мали в кім кохатись, й не мусіли б ми ніколи слізми умиватись.

Та через вас, душогуби ми терпимо дуже, нераз від вас голодранців аж по кишках ріже.

Бо вчипіться сякий-такий мов ріпах спідниці, і буде немов в горячці плести небелиці.

Своїм сонцем найяснішим буде називати, замки, гори, ріки й мости

буде обіцяти.

Хоч часами сам він лише душу в тілі має, та думками мов той орел під небо літає.

А як вдасться йому штука і серце здобуде, тоді женьщину за носа від водити буде. Зробить рантку на четверту а в девятій прийде, та казиться як женьщина на часок не вийде.

Тоді її як лиш вміє клине, й прозиває, або кине й за другою мов песик вганяє. А женьщина, сидить вдома і вмивається слезами, не їсть, не пе бідолашна і не спить ночами.

Ой бодай ви мужчини на світ не родились, чому наче ті собаки брехати навчилися? Чому правди не кажете а серця крадете, часто навіть нас невинних на сміх ви берете.

Нащо на світ ви родились колись я не знала, та нарешті відважилась й матусі спитала. А матуся всміхнулася і каже до мене:

— Натє доню, щоби бути батьком для дитини.

От які ви голодранці бузьки носять діти, а ви підлі безличники ввесь кредит берете. Схаменіться хитрі лотри будьте якісь люди,

як принесе бузько дитя
хай він батьком буде.

Пощо від птиць, безсорому
їх здобутки брати?
чи неможете ви самі
десь дітей дістати?

Бо якщо ні, так всіх дітей
бузькам ви віддайте,
та батьками себе більше
вже не називайте.

Ось така вам моя рада
мужчини хитренькі,
не думайте що ми може
жінщини дурненькі.
Ви лише є прибраними
для дітей батьками,
а правдивими є бузьки
з довгими дзюбами.

Ебер.

— Чи пси теж дітожок мають?
доня матір запитала.

— Так моя люба дитино
матуся сказала.

— А гому то мені нині
Оля говорила,
що їх сугка не дітожок
а песенят породила.

ЯК ЖИТИ З ЖІНКАМИ

Професор університету, який
щасливо жив із своєю дружи-
ною, навчає своїх студентів, як
вони мають жити з майбутні-

ми жінками.

— Будьте терпеливі з ними.
Не хвилюйтеся чекати на жі-
нок, коли вони будуть чепури-
тися. Беріть тоді книжку і чи-
тайте хвилинку. Впевняю вас,
що підчас цієї „хвилини” ви,
деколи, зможете прочитати ці-
лий роман.

**

ЧЕРЕЗ ЗБІРКУ

Цілих три місяці наперед
спеціальний комітет Організа-
ції „Вірність Україні” працю-
вав мов справжні муравлі над
скликанням великої маніфеста-
ції в справі поневоленої бать-
ківщини: Видрукував спеціаль-
ні афіші, роздавав летючки, до
преси писав, по радію закли-
кав, з уст, до уст передавав,
старався як лиш знав щоби ма-
ніфестація відбулася надзви-
чайно.

І правда, в сам означений
день все заповідалося прекрас-
но, народ зо всіх сторін вже
дві години перед часом ріка-
ми напливав до найбільшої в
місті салі.

Бажаючи засісти вигідне міс-
це і я теж прийшов туди ще
таки досить скоро, а розгля-
нувшись кругом себе запримі-
тив що не прості тобі тут лю-
ди зібрались, не звичайні собі
українці, а вся наша сметана,
політична еміграція, всі най-
більші патріоти, мученники за
волю і долю українського на-
роду, переслідувані ляхами,
німцями, та москалями за свя-
ту ідею.

Один перед другим вихва-
лювався: — Я цілих два роки
в Березі Картузькій сидів.

— А я, п'ять років у Бригідках відстрадав.

— Я на засланні перебував, страшні каторги терпів, по тижневі нічого не їв.

Аж серце з болю розривалося мені, скільки то мук мій нарід переніс, а я, та де, де, куди там мені з цими великими людьми, мученниками, героями рівнятися, бо чим я можу похвалитись коли ще молодим; без жадної нагоди ділом доказати свою любов до України, змушений був її залишити.

Нарешті на салі вже і місяця нестало, не тільки що всі місяця забрані, але і попід стіни та переходові алеї набиті народом аж тріщить. На велике для мене здивування програма маніфестації почалася точно на час.

Перше вислухано американський гимн, відспіваний запрошеною артисткою, співачкою. А коли прийшла черга на український, так братія за хором мов на команду підхопила, шумом Дніпрових порогів ревнула, аж мури тряслися, а шиби у вікнах чуть, чуть не повилітали.

Дальше за проголошеною програмою, промовець за промовцем виступав, а кожний з таким запалом промовляв, що зібрані аж з місця зривались, в долоні плескали, Урра! викрикали. З уст декого можна було почути.

— Такими нам пора, давно було стати.

— Я за Україну, хочби в вогонь!

— А я за неї і для неї всьо що маю готов віддати.

Здавалось що маніфестація, як почалась так і закінчиться небувалим ще успіхом, і може воно і так було б сталося, коли б не те, що маніфестація ще потягнула за собою не аби які кошта, котрих організація „Вірність Україні” фондами своєї каси таки ніяк не могла покрити. Тому то голова комітету по промові одного з бесідників котрого присутні нагородили може найбурхливішими оплесками, виступив й промовив:

Шановні Зібрані! своєю масовою присутністю, та оплесками і окликами ви нині доказали як гаряче ви любите свою батьківщину, Україну. Та тепер докажіть ще цю свою любов і ділами.

Ми доложили всіх старань щоби влаштувати цю маніфестацію, видали всі фонди і за раз ще троха і довжні, а попри те бажали б зібрати теж що на потрібні народні цілі.

Того тільки і браковало, на салі зараз зчинилась метушня. А це що? знова на народні цілі!

— Думав що може хоч тут без збірки обійдеться.

Даром голова старався утихомирити розбурхану юрбу, котрої значна частина зараз же таки рухнула до виходу, дехто ще оправдувався:

— Пробачте, я тільки свіжого повітря дихнути?

— Я, люльку покурити.

— Я в друга грошей дістати, бо тут нема де грубих змінити.

Не допомогла ні прозьба, ані теж заклики хоч вислухати крім гріхів, зробив одно до-решту промовців. Народ мов брє християнське діло?

вода прорвавши греблю рух- — А це яке? — питає зди- нув на двір, на салі з кількох вовано пан-отець.

тисячів, осталось нас не біль- — Я охрестив двох жидів!

ше як сотка. З великим розча- — каже радо наш козарлюга.

руванням зложили ми до капе- — А яке ж ти їх охрестив,

люхів переходячих збірщиків і де? — розкажи! — заціка-

свої жертви, та з опущеними вився пан-отець.

головами, мовчки вийшли з не- — Було то так: Одного ра-

давно ще патріотизмом кипля- зу пливу я човном по Дністрі,

чої салі. Ще й на дворі з уст аж надійшло двох жидів і ста-

навіть таких у вишиваних со- ли мене просити, щоб я їх пе-

рочках, з ріжними відзнаками ревіз на другий бік; я сказав:

і гербами можна було почути: — Добре, я перевезу вас,

— Вже і дихати не дають ти- але тоді як дастеся вихристи-

ми збірками. ти.

— А то національні галапа- — Отжеж вони думали, що

си, лиш давай, та й давай. я жартую і згодились на ц

— Я себе вже більше не дам Я вивіз їх на середину Дні-

натягнути, ніде не піду, бо всю- стра і кажу:

ди давай. З мене вже цього до- — Жиди, або дайте вихре-

сить, я вже давав, хай тепер ститися, а як ні, то кину вас

другі дають, як їм треба. в Дністер.

Отгакий поганий вислід при- — Жиди дальше ще думали

несла прекрасно започаткова- що я жартую, але пізніше по-

на маніфестація, не через яку бачили що це не жарт, зжаха-

іншу причину, а через ту не- лися смерти і далися вихре-

щасну, прокляту збірку.

КОЗАЦЬКІ ЖАРТИ І ПРИПОВІДКИ

А було це давно, давно, ще як я був молодим, одного ра-зу славний на цілу околицю козарлюга Степан Черноус пішов до сповіди і коли виска-зав пан-отцю майже всі свої гріхи каже:

— Та що з того що ти охре- стив їх, — каже пан-отець — вони як вилізли з човна то знова стали жидами.

— Ет, егомось! — каже на те наш козарлюга — я не дур- ний, бо як тільки їх охрестив так зараз кинув їх в воду і во- ни христіянами потопилися.

**
.

Весілля без козака, як він- чання без дяка.

Де козаки там дівчата, й ве- селости повна хата.

Козак в новому жупані, як мак, в житньому лані.

Козак у степу, як рибка в ставку.

Не на те козак п'є, що є а на те, що завтра буде.

**

В ЦИРКУ.

Заповідач кричить, режуючи звірів перед публікою:

— Ця гадюка така сильна, що відразу душить малпи

На це наречений до своєї любки: — Зірко, не зближайся до неї!

**

ТЕЖ ЗРАДНИК НАРОДУ.

Як Маленков по Сталіні перебрав вже владу, і роздав камратам своїм прикази та раду.

Щоб по трудах і клопотах троха відпочати.

вибрався в ліси глибокі оленів стріляти.

Взяв він стрільбу-дубельтівку

й за кушем чекає,

аж тут нараз круторогий олень надбігає.

Й не знаючи свої долі...

чогось зупинився,

Маленков потягнув спуста і дим постелився.

Та на лихо не поцілів він оленя того,

лише що оловом троха зранив йому ногу.

Але олень що на трьох неначе стрілою,

побіг в куші, а Маленков став мов сиротою.

І хоч довго ще потім

по кущах шукав,

та по олені великім слід цілком пропав.

Врешті в злості що утратив

він таку нагоду, на всьо горло закричав: — Це зрадник народу!

Евген Березинський

**

ВІСІМ І ДВА - ОДИНАДЦЯТЬ

Учитель в школі питає:

— Івасю, скажи мені, скільки буде вісім і два... ну?

— Я не знаю, прошу пана професора.

— Пропустім, що я тобі даю вісім кріликів, а твій дядько дає тобі два, то скільки ти будеш мати кріликів разом?

— Одинадцять.

— Що!... одинадцять! Вісім кріликів і два крілики, то буде одинадцять. Рахуй ще раз!

— Але ж, прошу лана учителя, я таки буду мати одинадцять, бо я вже одного маю дома.

В ЧАСІ КРИЗИ

ЖІНКА: — Коханий мій, мушиш зараз вистаратись пса. — МУЖ: — Чому це таке пильне?

ЖІНКА — Наша сусідка бачила як я виходила із крамниці з жінським мясом. Я мусіла сказати, що купувала мясо для пса.

ОБІД.

Один хитрий чоловік заложився з товаришем, що даром пообідає. Назбирав різних дрібненьких бляшок, черепків і дав їх до мошонки. Кинув на дорогу і жде. По короткому часі бачить надходить якийсь добре зодягнений пан.

— Пане, ви згубили вашу мошонку з грішми! — викликнув хитрун.

Прохожий сягнув рукою до кишені, переконався, що не згубив й каже:

— Ні добрий чоловіче, я своєї не згубив. Це мусів хтось інший згубити.

І пішов даліше.

Пробує наш хитрун щастя з другим. І з цим не вдалося. Розлютило вже його таки, що люди ще такі дуже чесні. Аж ось надходить якийсь грубезний панисько, з очей так і бе йому користололюбивість. Перейшов панисько, а цей що заложився з товаришем кричить за ним:

— Пане, пане, ви згубили вашу мошонку!

— О, дякую тобі! — відповідає панисько. Взяв мошонку зважив в руці, яка тяжка і, не кажучи ні слова більше — сховав її до кишені. А потім каже щераз: — Дякую тобі. — І береться йти даліше.

— Даруйте, пане але мені належить знахідне за таку тяжку мошонку, не буде мало і п'ядесять долярів.

Скрутився скупар. А наш хитрун на це:

— Я зрікаюся знахідного, та ви заплатіть мені бодай обід, я нині ще нічого не їв.

Не було ради, пішли до найближчої гостинниці. Наш хитрун не жалував собі тепер вже „знахідного” а їв що лише влізлося, а коли вже було досить, на пращання каже скупареві:

— Добродію, чи не міг би я вас завтра стрінути в той сам час?

— А пощо тобі мене? — питає цікаво скупар.

— Дивіться я маю тут ще одну таку мошонку, і мені було б дуже приємно, коли б ще і до цюї призналися.

Полапався скупар, глянув на мошонку й кричить лютий:

— Ти драбе, ти хотів мене надути! Ходім на поліцію!

— Ні пане, — каже підсміхуючись наш хитрун. — Ви самі не хочете йти зі мною на поліцію. Ви ж цим самі себе обжапували б за обманство. Ви прецінь хотіли злакомитися на чужі гроші, а що ви бідному чоловікові заплатили обід, то ще таки замала кара за ваше лакімство.

Завстиджений скупар відійшов, не казав вже ні слова.

НА ІСПИТИ

Перед іспитовою комісією в одному з Нюйорських університетів стоїть студент медицини. Професор задає питання:

— Чи могли б ви мені подати якусь форму дітичної хвороби?

— Так, наприклад, якщо батьки не мають дітей, то значить, що їхні діти теж не будуть мати дітей.

У ШКОЛІ

Учитель: — Від якого звіряти походить та шинка, яку ти так любиш?

Івась: — Від різника Крука, пане професоре!

НЕ ШКОДИТЬ

Влодко стояв на мості і дивився на воду. Мав час. Раптом його увагу прикував солом'яний, круглий капелюх, що плив серединою ріки.

Дивне було те, що капелюх плив не з водою, а проти води, і вже наближався до мосту. Влодко перехилився через поруччя, щоб краще придивитися, але в тій хвилині капелюх піднісся і з під нього виглянуло молоде, рожеве лице.

— Вибачте, — сказав капелюх, — чи туди напрям на пляжу?

Влодкові мороз пройшов по спині. Він щось промовив, куди махнув рукою.

— Дякую, — сказав капелюх.

Лице сховалося під воду. Капелюх знову поплив проти води і зник під мостом.

Тоді Влодко освідомив собі, що через збентеження показав невірний напрям. Він перебіг на другий бік мосту і почав кричати.

Гальо! — Гальо!

Капелюх виплив з-під мосту, піднісся, і на Влодка глянули веселі очі.

— Пане! Я помилився. Пляж є позаду, позаду — кричав Влодко.

— Нічого, — всміхнулося лице, — не шкодить. Я тут на ровері.

І капелюх завернув під міст, та поплив за водою.

НЕ ТАК ЗЛЕ!

Жінка банкира до свого чоловіка: — Знаєш що зробив головний кас'єр банку, якого ти постійно хвалив передомною, що це найбільш чесна людина?

Чоловік: — Господи! Що ж таке?

Жінка: — Він намовляв мене, щоб я тебе зрадила!

Чоловік: — То ще не так зле, бо я перелякався, що він утік з яким мільйоном.

НЕПОРОЗУМІННЯ ДОБРА ДУМКА

Молодичка повернулася з послибної подорожі й оповідає своїй подрузі:

— Уяви собі, в Італії під час прогулянки в горах мій осел вперся в одному місці і ніяк не хоче далі. Гладжу його, промовляю, заохочую, — а він ні і ні!

— Дивуюся тобі, Галю, що ти могла вийти заміж за такого впертого мужчину.

Обвинувачений радиться свого адвоката-оборонця:

— Може б так післати судді пляшку віскі?

— Не робить цього! Я знаю суддю. Це найпевніший спосіб програти справу.

Процес виграний. Недавній обвинувачений вдоволено каже адвокатові:

— Чи не була то добра думка післати віскі?

— То ви справді це зробили?

— Так, але в рубриці „виступає” я подав прізвище противника...

● Людина несе два мішки: перед собою хити жужі, а за собою свої.

КІНЦЕВЕ СЛОВО

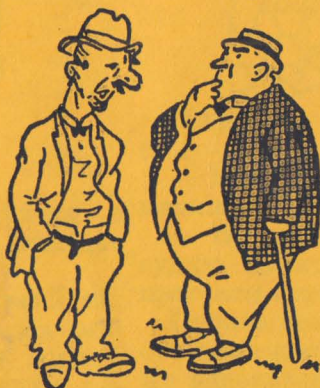
Закінчуючи цю книжку, вважаю за відповідне зазначити що, попри свої власні, оригінальні праці, місцями я вмістив деякі жужі переклади і перекази, а також короткі усмішки з різних джерел.

Те саме відноситься і до рисунків та карикатур. Зробив я це тому, щоб книжці надати різноманітність, котрої на мою думку в книжці такого змісту було потрібно.

За поміжених правочинів ти теж технічні недомагання в ній, прошу вашого вибагнення. А коли знайшли її вдоволяючою, так порекомендуйте її своїм знакомим і приятелям, за що я буду вам всім дуже вдячний.

Автор-видавець.

Що кажуть філософи

Що не кожний той хто називається Вовк, живе в лісі. Не кожний Тарнопільський походить з Тарнополя. Не кожний хто називається швець вміє чоботи робити, а є і такий Фірман, що ніколи коней до воза не запрягав і ними не їхав.

Не кожна пані Руда, тому що в неї руде волосся. Не кожна булка, тому що пухка та кругленька. Не кожна Гаєва тому що її муж був колись гаєвим, а є і така пані Рибка що зовсім плавати не вміє.

ВИДАВНИЦТВО
"ДОРІЖКИ ДУНАЄВА"